

Дело C-35/23

Преюдициално запитване

Дата на постъпване:

25 януари 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

16 януари 2023 г.

Молител и жалбоподател:

Баща

Ответник по молбата и ответник в производството по обжалване:

Майка

[...]

**OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN (ВИСШ ОБЛАСТЕН
СЪД ФРАНКФУРТ НА МАЙН, ГЕРМАНИЯ)**

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

По дело във връзка със семейноправен спор

относно родителските права над L

Участници в производството:

1. Дете L, с местожителство в PL,
2. Адвокат
особен процесуален представител на детето,
3. Баща, молител и жалбоподател, с местожителство в СН

[...]

4. Майка, ответник и ответник в производството по обжалване, с местожителство в PL

[Висшият областен съд] Франкфурт на Майн [...] [посочване на съдебния състав] [...] [кратко описание на хода на производството]

на 16.01.2023 г. определи:

I.

Спира производството.

II. Отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси относно тълкуването на членове 10 и 11 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (наричан по-нататък „Регламент „Брюксел IIa“):

„Доколко уредбата в членове 10 и 11 от Регламент „Брюксел IIa“ се прилага само за производства между държави — членки на ЕС?

По-конкретно:

1. Прилага ли се член 10 от Регламент „Брюксел IIa“, имайки за последица запазване на компетентността на съдилищата в държавата по предишното пребиваване, ако преди отвеждането детето е имало обичайно местопребиваване в държава — членка на ЕС (Германия), и процедурата по връщане съгласно Хагската конвенция [за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца (наричана по-нататък „Хагската конвенция“)] е водена между държава — членка на ЕС (Полша), и трета държава (Швейцария) и в рамките на тази процедура е отказано връщането на детето?

Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен:

2. Какви изисквания трябва да са изпълнени в рамките на член 10, буква б), подточка i) от Регламент „Брюксел IIa“, за да се установи запазването на компетентността?

3. Прилагат ли се член 11, параграфи 6—8 от Регламент „Брюксел IIa“ и при провеждането на процедура по връщане съгласно Хагската конвенция между трета държава и държава — членка на ЕС, като държава на преместване, доколкото преди отвеждането детето е имало обичайно местопребиваване в друга държава — членка на ЕС?“.

Мотиви:

I.

Производството се отнася до въпроси, свързани с приложното поле на членове 10 и 11 от Регламент „Брюксел IIa“.

Родителите на детето сключват брак във Франкфурт на Майн на 7 март 2013 г. Бащата е с немско, а майката с полско гражданство. Първоначално родителите на детето живеят заедно във Франкфурт на Майн (Германия). На 29 юни 2013 г. бащата се премества в Швейцария по служебни причини.

Общото дете L, което притежава немско, а междуременно и полско гражданство, е родено в X (Швейцария) на 12 ноември 2014 г. и живее с майката във Франкфурт на Майн от януари 2015 г. до началото на април 2016 г.

Бащата посещава редовно майката и детето в Германия и прекарва заедно с тях и почивки. На 11 май 2015 г. Amt für Migration (Служба по миграция, Швейцария) одобрява молбата на бащата за събиране на семейството. Майката получава временно разрешение за пребиваване в Швейцария, валидно до 31 декември 2019 г.

На 9 април 2016 г. майката се премества с L в Полша. По този повод майката отписва цялото семейство от регистрите във Франкфурт, като посочва адреса на бащата в Швейцария. През лятото на 2016 г. майката кандидатства за работа в Швейцария. От ноември 2016 г. майката работи в Полша за Zurich Insurance.

Първоначално бащата извършва посещения в Полша. От 17 април 2017 г. майката отказва на бащата да осъществява контакти с общата им дъщеря и я записва в детска градина в Полша без съгласието на бащата. В края на май 2017 г. майката информира бащата, че ще остане в Полша заедно с дъщеря си.

На 7 юли 2017 г. бащата отправя чрез Schweizer Zentrale Behörde (Bundesamt für Justiz in Bern) (Швейцарски централен орган (Федерална служба на правосъдието в Берн, Швейцария) искане за връщането на детето в Швейцария. Това искане е отхвърлено с решение от 8 декември 2017 г. на Sąd Rejonowy Kraków Nowa Huta (Районен съд Краков Нова Хута, Полша), с мотива че бащата е дал безсрочно съгласие майката да се премести с L в Полша. Освен това съдът потвърждава наличието на сериозна заплаха за висшия интерес на детето в случай на връщане по смисъла на член 13, параграф 1, буква б) от Хагската конвенция. Бащата е признал, че (еднократно) е упражнил насилие над майката. Жалбата на бащата срещу това решение е отхвърлена с решение на Sąd Okręgowy Kraków (Окръжен съд Краков, Полша) от 17 април 2018 г. (XII Ca 168/18).

С молба от 29 септември 2017 г. майката започва бракоразводно производство в Полша. През октомври 2017 г. майката отписва L от регистрите на общинската администрация X в Швейцария.

С решение от 5 юни 2018 г. Sąd Okręgowy Kraków (Окръжен съд Краков) временно предоставя на майката родителските права върху общото дете и урежда задължението на бащата за издръжка.

Бащата не предприема по-нататъшни действия след подадено на 29 юни 2018 г. искане до Bundesamt für Justiz, Bonn (Федералната служба за правосъдие, Бон) за връщане на детето на основание на Хагската конвенция.

В настоящото производство, с молба от 12 юли 2018 г., постъпила в Amtsgericht Frankfurt am Main (районен съд Франкфурт на Майн, Германия) на 17 юли 2018 г., бащата иска по точка I) да му бъде предоставено едноличното упражняване на родителските права върху детето, а при условията на евентуалност — правото да определя местопребиваването на детето.

По точка II) бащата иска освен това майката да бъде задължена да върне детето на бащата в Швейцария веднага след влизане на решението в сила.

Бащата твърди, че през пролетта на 2015 г. родителите на детето са се разбрали да живеят заедно с L в Швейцария. През април 2016 г. майката решила да замине при родителите си в Полша за известно време, за да им помогне при строителството на къща. Бащата се е съгласил с това, но изрично ограничил периода до две, най-много три години. Във всеки случай детето трябвало да посещава детска градина в Швейцария най-късно от ноември 2017 г.

Майката оспорва молбата.

Майката твърди, че бащата е дал съгласието си за преместването в Полша и е съдействал за издаването на полския паспорт там. Нямамо уговорка за временно преместване в Полша, нито споразумение за преместване в Швейцария.

В първоинстанционното производство бащата е изслушан на 9 май 2019 г. Майката, която също е призована и предварително е заявила участие в изслушването по реда на взаимната правна помощ с писмо от 19 април 2019 г., не се явява на това съдебно заседание.

В съдебното заседание бащата обяснява, че в телефонен разговор на 29 януари 2016 г. родителите са обсъдили, че L трябва да остане в Полша най-много две до три години и във всеки случай трябва да ходи на детска градина в Швейцария.

С определение от 3 юни 2019 г., връчено на 7 юни 2019 г., Amtsgericht (Районен съд) отхвърля искането на бащата за предоставяне на родителските права.

В мотивите си съдът се позовава на липсата на международна компетентност на сезирания съд. Бащата не доказал наличието на съответно конкретно споразумение относно временното пребиваване на майката и детето в Полша. Изявленията му в хода на проведените на 9 май 2019 г. устни състезания противоречели на по-ранното му изявление в писмената защита от 3 август 2018 г., от което е видно, че през май 2017 г. родителите са обсъждали въпроса относно продължителността на престоя в Полша, но все още не го били решили.

Бащата счита, че компетентността на Amtsgericht Frankfurt am Main (районен съд Франкфурт на Майн) произтича от член 11, параграф 6 във връзка с параграф 7 от Регламент „Брюксел IIa“, както и от член 10 от Регламент „Брюксел IIa“. В решението си от 8 декември 2017 г. Sąd Rejonowy Kraków (Районен съд Краков) е установил, че местоживеенето на детето, преди да започне да живее в Полша, не е било в Швейцария, тъй като детето е живяло с майката в Германия.

Бащата счита, че и в настоящото производство важат принципите, приложими в процедурата по Хагската конвенция, съгласно които лицето, което се противопоставя на връщането на детето, трябва да докаже, че лицето, натоварено със (съвместната) грижа за детето се е съгласило с прехвърлянето или задържането или впоследствие го е приело. Майката не е представила доказателство за безсрочно съгласие.

Бащата освен това твърди, че в случая предоставянето на родителските права на бащата съответствало в най-голяма степен на висшите интереси на детето. Действайки по собствена инициатива, майката на практика е лишила от правомощия на бащата, който имал право да упражнява родителските права, и по този начин не е действала в съответствие с висшите интереси на детето. Във връзка с това бащата се позовава и на принципите, приложими към производствата по Хагската конвенция.

С постъпилата на 8 юли 2019 г. в Amtsgericht (Районен съд) жалба бащата поддържа изложеното в първоинстанционната молба искане.

Майката иска да се отхвърли жалбата.

Запитващата юрисдикция освен това многократно е указвала на бащата, че жалбата му няма изгледи за успех, тъй като дори да се приеме, че е налице международна компетентност, не може да се приеме, че предоставянето на родителските права на бащата е в съответствие с висшия интерес на детето — член 1671 от Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс), наричан накратко „BGB“.

Също така запитващата юрисдикция е обръщала внимание на бащата, че според нея член 10 от Регламент „Брюксел IIa“ се прилага само в отношенията между държавите — членки на ЕС, и че процедурата, водена

между Полша и Швейцария, не може да породи последиците на член 10 от Регламент „Брюксел Па“.

Бащата предлага в рамките на преюдициално производство да бъдат отправени следните въпроси до Съда на Европейския съюз в Люксембург:

[...]

[въпроси, които бащата предлага да бъдат изяснени. Частично се съдържат в относимите преюдициални въпроси]

През 2022 г. бащата осъществява контакти с детето в Полша въз основа на постигната там съдебна спогодба.

II.

1. Международна компетентност

Международната компетентност на германските съдилища по отношение на производствата във връзка с упражняването на родителските права, образувани преди 1 август 2022 г., по принцип произтича от член 8, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 г. (наричан по-нататък Регламент „Брюксел Па“), доколкото не се прилагат ползващи се с предимство разпоредби съгласно член 9, 10 и 12 от Регламент „Брюксел Па“ (член 8, параграф 2 от Регламент „Брюксел Па“). Последващият Регламент (ЕО) № 2019/1111 от 25 юни 2019 г. (Регламент „Брюксел Пб“) се прилага само за производства, образувани след 1 август 2022 г. — член 100, параграф 1 от Регламент „Брюксел Пб“. Към настоящото производство продължава да се прилага Регламент „Брюксел Па“ в изменената с Регламент (ЕО) № 2201/2003 редакция — член 100, параграф 2 от Регламент „Брюксел Пб“.

Съгласно член 8, параграф 1 от Регламент „Брюксел Па“ решаващият критерий за привръзка, обуславящ международната компетентност е обичайното местопребиваване на детето (а.), освен ако не се прилагат ползващи се с предимство разпоредби, в случая член 10 от Регламент „Брюксел Па“, (б.).

а. Член 8, параграф 1 от Регламент „Брюксел Па“

Съгласно член 8, параграф 1 от Регламент „Брюксел Па“ съдилищата на държава членка са компетентни по делата, свързани с родителската отговорност за детето, ако детето има обичайно местопребиваване в тази държава членка по времето, когато съдът е сезиран.

Обичайното местопребиваване следва да се определя въз основа на всички фактически обстоятелства за конкретния случай в зависимост от семейната и социалната интеграция като център на живота и съществуването на детето, в

това отношение решаващи са продължителността, редовността, условията и причините за престоя на детето на територията на дадена държава (решения от 2 април 2009 г., А, С-523/07, [ECLI:EU:C:2009:225], т. 42 и 44, от 22 декември 2010 г., Mercredi, С-497/10 PPU, [ECLI:EU:C:2010:829], т. 47 и от 8 юни 2017 г., OL, С-111/17 PPU, [ECLI:EU:C:2017:436], т. 42).

L живее в Полша с майка си от април 2016 г. и посещава детска градина там от април/май 2017 г.

Към момента на подаване на молбата през юли 2018 г. L е установила обичайното си местопребиваване в Полша, което означава, че компетентността на германските съдилища не може да се основава на член 8, параграф 1 от Регламент „Брюксел Па“.

b. Компетентност в случай на отвлечане на дете

Член 10 от Регламент „Брюксел Па“ съдържа по-широкообхватна разпоредба относно компетентността в случаите на неправомерно отвеждане или задържане на дете. В тези случаи международната компетентност на държавата по предишното обичайно местопребиваване се запазва, дори ако детето установи ново обичайно местопребиваване в друга държава, освен ако не са налице специални предпоставки.

За тази цел на първо място следва настоящото производство да попада в приложното поле на член 10 от Регламент „Брюксел Па“.

Съгласно формулировката на член 10 от Регламент „Брюксел Па“ („държава членка“) нормата се прилага само в отношенията между държавите членки, обвързани от Регламент „Брюксел Па“. Съдът на Европейския съюз пояснява в тази връзка, че фактът, че член 10 от Регламент „Брюксел Па“ използва термина „държава членка“, а не термините „държава“ или „трета държава“, и че той обвързва предоставянето на компетентност с настоящо или предишно обичайно местопребиваване „в държава членка“, без да посочва възможността за местопребиваване, установено на територията на трета държава, предполага, че този член урежда единствено компетентността в случай на отвлечане на дете от една държава членка в друга (решение от 24 март 2021 г. MСР, С-603/20 PPU, [ECLI:EU:C:2021:231], т. 38—40).

Според бащата това изискване е изпълнено, тъй като настоящото производство се провежда в отношенията между Германия и Полша, тоест между две държави членки на ЕС, обвързани от Регламент „Брюксел Па“. L е живяла с майка си във Франкфурт и следователно е имала обичайно местопребиваване в Германия.

Запитващата юрисдикция не споделя това становище, а разглежда прилагането на членове 10 и 11 от Регламент „Брюксел Па“ в контекста на провеждането на процедура по връщане съгласно Хагската конвенция. Член 11 от Регламент „Брюксел Па“ съдържа допълнителни процедурни правила,

които се прилагат в процедурите по връщане съгласно Хагската конвенция, в които както държавата по произход, така и държавата, предоставяща убежище, са държави — членки на ЕС, или са обвързани от Регламент „Брюксел Па“ [...] [позоваване на източник в правната литература]. Разпоредбите, съдържащи се в член 10 и член 11 от Регламент „Брюксел Па“, от една страна, укрепват механизма за връщане съгласно Хагската конвенция, ограничавайки прилагането на изключенията и предвиждайки привилегирован режим за изпълнението на решението за връщане, но от друга страна обаче съществуват специални разпоредби за ускоряване и изслушване, както и задължения за защита и информация спрямо участниците в производството.

С решение от 24 март 2021 г., МСР, C-603/20 PPU [(ECLI:EU:C:2021:231)] относно тълкуването на член 10 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 (в случая: определяне на местопребиваването в случай на отвлечение на дете), Съдът на Европейския съюз посочва, че при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът, в който тя се вписва, и целите на правната уредба от която тя е част (решение от 24 март 2021 г., МСР, C-603/20 PPU, ECLI:EU:C:2021:231, т. 37). Следователно, що се отнася до тълкуването на член 10 от Регламент „Брюксел Па“, от текста на посочения член, както и от тълкуването, изложено в публикувания от Европейската комисия Практически наръчник за прилагането на Регламент № 2201/2003, е видно, че посочената разпоредба се отнася само до спорове за компетентност между държави членки, а не и такива между държава членка и трета държава (решение от 24 март 2021 г., МСР, C-603/20 PPU, ECLI:EU:C:2021:231, т. 29). Същевременно Съдът на Европейския съюз подчертава, че правилата за специална компетентност следва да се тълкуват стеснително и следователно не допускат тълкуване, което излиза извън изрично предвидените в съответния регламент хипотези, или води до това, че се взема предвид само една част от текста, която се прилага самостоятелно (решение от 24 март 2021 г., МСР, C-603/20 PPU, ECLI:EU:C:2021:231, т. 47 и 48).

Ето защо според разбирането на запитващата юрисдикция разпоредбите на член 10 и член 11 от Регламент „Брюксел Па“ не трябва да се разглеждат изолирано една от друга.

В процедурата по връщане, образувана по искане на бащата от 7 юли 2017 г. чрез Bundesamt für Justiz in Bern (Федерална служба на правосъдието, Берн) с цел връщането на детето в Швейцария, не са се прилагали изискванията за провеждане на процедура по Хагската конвенция, произтичащи от член 11 от Регламент „Брюксел Па“, тъй като Швейцария не е обвързана от Регламент „Брюксел Па“. След като искането за връщане е било отхвърлено, съдът в Полша съответно не е имал основание да действа съгласно член 11, параграфи 6 и 7 от Регламент „Брюксел Па“ и да информира съдилищата или централния орган в Германия за решението за отказ.

Второто искане за връщане, подадено от бащата малко преди образуването на настоящото производство пред германската Bundesamt für Justiz (Федерална служба за правосъдие) в Бон, не може да обоснове запазването на компетентността по член 10 от Регламент „Брюксел IIa“, тъй като тази процедура не продължава да се води. Решаващо в това отношение е постъпването на искането в съда. Според бащата в Полша не е образувана друга процедура по връщане.

Освен това допустимостта на второ искане по Хагската конвенция изглежда съмнителна по принцип, тъй като влязлото в сила решение на апелативния съд в Полша вероятно би било пречка за започването на последваща процедура по Хагската конвенция със същия предмет. В решенията на полските съдилища са изложени и съображения по въпроса за неправомерното задържане на детето.

2. Прилагане на член 10 от Регламент „Брюксел IIa“

Доколкото член 10 от Регламент „Брюксел IIa“ се прилага по принцип и в настоящата хипотеза, промяна на компетентността (поради липса на съгласие на двете лица, които имат право да упражняват родителските права, буква а) настъпва само когато детето е придобило ново обичайно местопребиваване, пребивава в новата държава на пребиваване от поне една година, установило се е в своята нова среда и е изпълнена една от хипотезите, посочени в буква б), подточки i)–iv). В настоящия случай става въпрос за подточка i), съгласно която продължаващата компетентност се прекратява, ако в рамките на една година след като носителят на правото на упражняване на родителски права е знаел или е трябвало да знае къде се намира детето, не е подал искане за завръщането на му пред компетентните органи на държавата членка, където детето е било отведено или задържано (член 10, буква б), подточка i) от Регламент „Брюксел IIa“).

Следователно бащата е трябвало да подаде искането за завръщане в рамките на една година след узнаването или настъпването на неправомерността, за да се запази международната компетентност на местните съдилища.

Бащата твърди, че е дал съгласието си за временното пребиваване на майката с L в Полша. След изтичането на този период майката не се е преместила в Швейцария с L, противно на твърдяната от бащата уговорка.

В тази връзка бащата поддържа, че детето е било незаконно задържано в Полша най-късно от 24 май 2017 г. (посещаване на детска градина). Освен това бащата твърди, че родителите са се съгласили детето да посещава детска градина в Швейцария от ноември 2017 г.

Молбата на бащата да му се предостави упражняването на родителските права е получена в районния съд на 13 юли 2018 г. Едногодишният срок по член 10, буква б), подточка i) от Регламент „Брюксел IIa“ би бил спазен само ако следва се вземе предвид по-късният момент, т.е. постъпването в детската

градина. С оглед изложеното в процедурата по връщане (наличието на неправомерност поради записването в детската градина от май 2017 г.) молбата не би била получена в рамките на едногодишния срок по член 10, буква б), подточка i) от Регламент „Брюксел IIa“.

Тук възниква въпросът дали поради водената в Полша процедура по Хагската конвенция бащата няма право да предявява други искания или в рамките на член 10 от Регламент „Брюксел IIa“ могат да се вземат предвид и по-късни дати. Това би предоставило възможност след приключване на процедурата за връщане едногодишният срок да започне да тече по-късно, което в крайна сметка не съответства на намерението за своевременно изясняване на въпроса за родителските права с оглед на висшия интерес на детето.

Освен това, въпросът дали пребиваването на майката и детето в Полша е трябвало да бъде за ограничен срок, е спорен между родителите. Майката оспорва да е бил уговарян такъв срок.

По въпроса за тежестта на доказване бащата се позовава на принципите, приложими към доказването на съгласие или споразумение в процедурата по Хагската конвенция, съгласно които родителят, който се противопоставя на връщането, трябва да докаже, че молителят е дал съгласие или (впоследствие) е приел прехвърлянето (вж. член 13, параграф 1, буква а) от Хагската конвенция).

Според запитващата юрисдикция специалните правила относно доказателствената тежест, приложими в процедурата по Хагската конвенция, не могат да бъдат приложени в настоящото производство. Предмет на настоящото производство не е връщане на детето в рамките на процедурата по Хагската конвенция, а молба за предоставяне упражняването на родителските права, в който случай се прилагат процесуалните принципи, които са общоприложими за производствата за предоставяне на родителски права. Предпоставките по член 10 от Регламент „Брюксел IIa“ трябва да бъдат разгледани самостоятелно от съдилищата в предишната държава на пребиваване (решение от 22 декември 2010 г., Mercredi, C-497/10 PPU, ECLI:EU:C:2010:829, т. 62 и сл.). Решението по искането за връщане съгласно Хагската конвенция няма задължително действие в новата държава на пребиваване. В това отношение се прилага служебното начало по член 26 от Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (Закон за производствата по семейни дела и охранителни производства, наричан накратко „FamFG“), който включва и служебната проверка на международната компетентност (Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия, наричан по-нататък BGH [...] [препратка към специализирано правно списание] [определение от 17 февруари 2010 г. — XII ZB 68/09]). В това отношение в производствата по молби като разглежданата молба за предоставяне упражняването на родителски права съгласно член 1671 от BGB страните носят определена

тежест на доказване относно благоприятните за тях факти. Ето защо противоречията в твърденията на бащата следва да бъдат подложени на преценка от съда като се съобрази това обстоятелство.

3. Прилагане на член 11, параграф 8 от Регламент „Брюксел Па“

Разпоредбите, съдържащи се в член 11, параграфи 6—8 от Регламент „Брюксел Па“, налагат образуването на производство за предоставяне на упражняването на родителските права в предишната държава на пребиваване в случай на отказ за връщане на детето в рамките на процедурата по Хагската конвенция на основание член 13 от Хагската конвенция. По-специално, решенията относно родителските права, които са постановени след отказ за връщане на детето в процедура по Хагската конвенция в рамките на приложното поле на член 11 от Регламент „Брюксел Па“ и които включват предаване (връщане) на детето, подлежат на привилегировано изпълнение съгласно член 11, параграф 8 от Регламент „Брюксел Па“, член 40, параграф 1, буква б) във връзка с член 42 от Регламент „Брюксел Па“.

Бащата счита, че решението на запитващата юрисдикция относно родителските права, свързано с решението за връщане на детето, попада в обхвата на член 11, параграф 8 от Регламент „Брюксел Па“ и следователно се подчинява на правилата за привилегировано изпълнение.

Според запитващата юрисдикция обаче за прилагането на член 10, параграфи 6—8 от Регламент „Брюксел Па“ задължително е необходимо провеждането на процедура по Хагската конвенция в отношенията между две държави членки, обвързани от Регламент „Брюксел Па“, поради което член 11, параграф 8 от Регламент „Брюксел Па“ не се прилага в настоящия случай. Член 11, параграф 8 от Регламент „Брюксел Па“ служи за улесняване на изпълнението на решения за упражняване на родителски права, които се приемат, когато са налице специалните изисквания по член 11, параграфи 2—5 от Регламент „Брюксел Па“. Както вече бе обяснено, процедурата за връщане в отношенията между Швейцария и Полша не попада в приложното поле на Регламент „Брюксел Па“. Решаващият фактор тук не е местоживеенето на бащата, а въпросът дали всяка от държавите е обвързана и има задължения по Регламент „Брюксел Па“.

[...]

[...]

[Подписи; служебна заверка]